

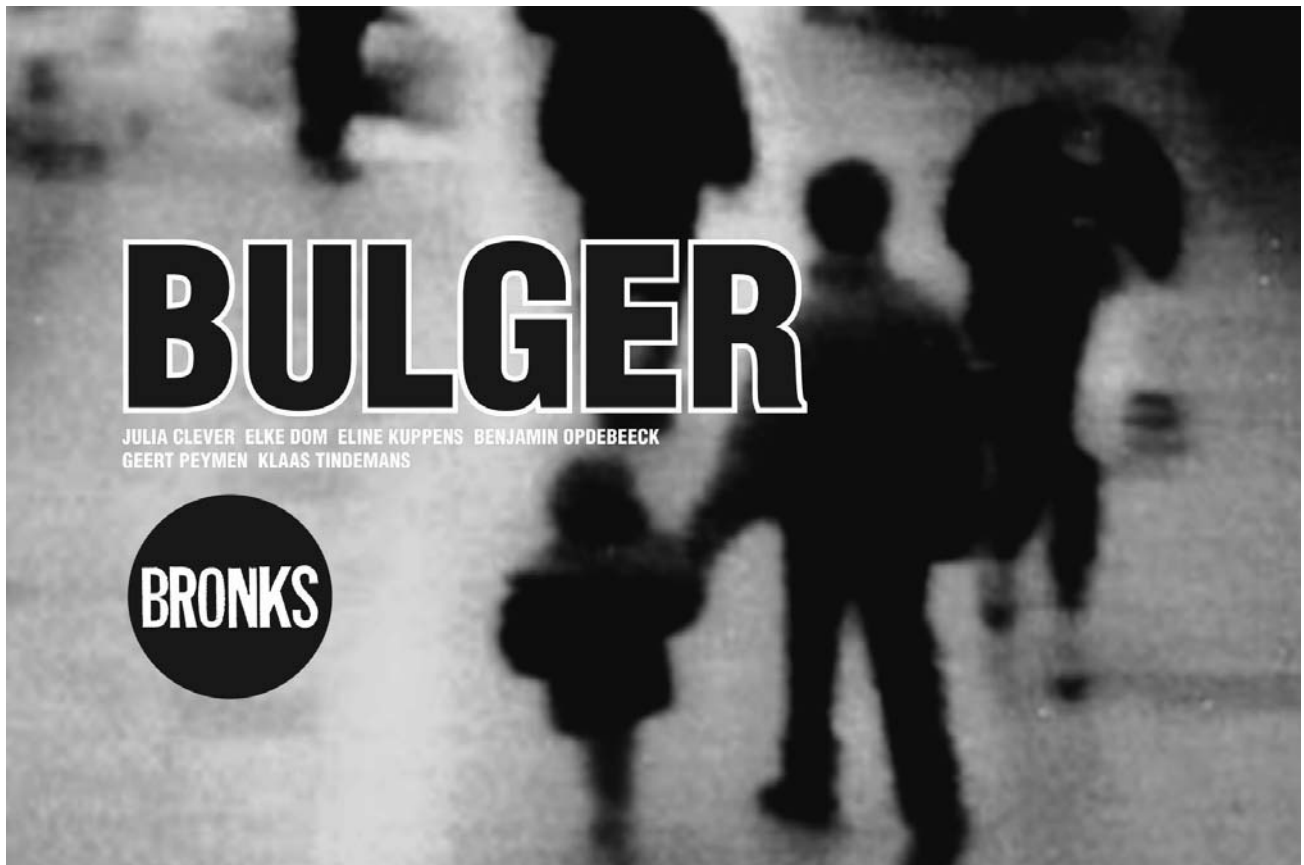
titel: Bulger

auteur: Klaas Tindemans

jaar: 2006

première: 28 januari 2006

© 2006 Klaas Tindemans, Alle rechten voorbehouden, inclusief en met name het recht van opvoering, vertaling, bewerking voor film/televisie en ander gebruik in de wijdeste zin van het woord. Voor de verwerving van de rechten kunt u contact opnemen met:
klaas.tindemans@skynet.be

EEN ONTOELAATBAAR VERHAAL

Tekst: Klaas Tindemans

herziene versie: oktober 2006

Een theaterproductie van **BRONKS**

Première: 28 januari 2006

Bulger voor BRONKS – *herziene versie* – 13 oktober 2006

scène 0

Ramses

Niemand weet wat er precies gebeurd is. Behalve wij. We zijn buiten gewandeld met een klein kind. Dat hebt ge gezien. Of ge denkt dat ge dat gezien hebt. Ge hebt het geloofd. Ge gelooft wat ze op TV laten zien, in het nieuws. Goed, we zijn buiten gewandeld. We wilden hem een stuk van de wereld laten zien. Van onze wereld. Omdat we dachten dat hij liever met groten speelde. Een kind wil een groot kind zijn. Dus speelde ik voor grote broer.

We waren voorzichtig, dat gelooft ge misschien niet, maar we waren voorzichtig. Zij wilden die kleine achterlaten, ik niet. Shanya heeft hem vastgepakt, als een hond onder haar arm. Ze wilde een kleine broer, dat zei ze toch altijd. Ik denk dat ze een hond wilde, of een schildpad.

Shanya

Onderweg zijn we veel mensen tegengekomen. De meesten zwegen, sommigen zegden iets tegen ons. Meestal waren ze slecht gezind, of boos. Maar we zegden dat het onze kleine broer was, dat we hem naar zijn mama brachten. Ze geloofden dat, want hij riep de hele tijd op zijn mama. Die ene mevrouw had hem bijna meegenomen. Maar ze had zelf al een klein kind. Ik denk dat ze schrik had dat ze haar raar zouden bekijken. Een proper kind en een vuil kind, dat klopt niet. Ze heeft niet lang aangedrongen.

Ramses

En dan kwamen we aan bij de silo's. Daar liggen bergen met graankorrels. Daar zijn we in gaan spelen, we sprongen naar beneden en we verdwenen onder het graan. We hebben hem er ook in gegooid. Hij kwam niet direct naar boven. De meisjes krijsten wel, maar deden niks. Ik heb hem gevonden, hij zag er helemaal wit uit. Precies een pop van porselein. Alsof er geen bloed meer in hem stroomde. Hij begon te roepen, hij leefde dus nog. We hebben hem opgepakt en we zijn weggelopen.

Justine

We hebben lang gelopen, we hebben hem meegesleurd. Hij was bijna zijn schoentjes kwijtgespeeld. Als hij te hard schreeuwde, pakte Shanya hem op. Er was niemand meer die hem kon horen. Bij de sporen stopten we. De sporen waar geen treinen meer voorbijrijden. Toch niet overdag, 's nachts wel.

Ramses

De meisjes wilden hem vastbinden en stenen naar hem gooien, de meisjes wilden hem uitkleden en zijn kleren in brand steken.

Justine

We hadden een touw rond zijn hals vastgemaakt. Zo liep hij altijd twee meter voor ons uit. We gooiden met vanalles, zand, stenen, ijzer, verfpotjes, hij viel altijd. De laatste keer is hij gestruikeld over de rails. Hij bleef liggen. Wij zijn weggelopen, want er kwam een trein. En toen was het heel lang heel stil.

Shanya

Maar niemand heeft ons geloofd. Andere mensen hebben over mij beslist. Over mij en over mijn vrienden. Andere mensen beslissen altijd over iemand zijn leven. Andere mensen, die wél wapens hebben.

FILM 1

VAN GOOGLE EARTH NAAR KINDERKAMER, WAAR PEUTER WAKKER WORDT EN OPSTAAT

SCÈNE 1

Bij Justine. Ramses en Justine op.

Justine Ik zal het toch moeten zeggen.

Ramses Nee, niet doen! Er is niks gebeurd. Ze zullen niks merken!

Justine *Ze doet alsof ze belt.*

Ramses heeft een vaas laten vallen. Een dure vaas van porselein.

Ramses Ze liegt! Er is niks gebeurd. Er is bijna iets gebeurd. Maar er is niks gebeurd.

Justine En hij heeft een donsdeken kapotgemaakt. Het is ontploft, alle pluimpjes overal in de kamer. En de lakens zijn gescheurd. Ramses wou spook spelen. Ik lachte hem uit en hij werd kwaad. En hij scheurde de lakens kapot.

Ramses *Schreeuwt richting telefoon.* Er is helemaal niks gebeurd. Ge moet er niks van geloven. We konden niet slapen. En de babysit is verdwenen. Ge moet mij komen halen. Straks ben ik ook verdwenen.

Justine Ik heb u liggen. Er was niemand aan de telefoon. En als ge zo blijft roepen wordt iedereen wakker.

...

Amai die vaas. Ons vader zal blij zijn.

Ramses Mijn grootmoeder wil mij weg doen. Ik maak haar te veel zorgen, zegt ze. Ze kan het niet aan.

Justine Dat zeggen ze tegen mij ook. Maar dat doen ze toch niet. En als het zover is, dan sluit ik mij op. Dan schilder ik mijn gezicht in groen, bruin en zwart. Gelijk de paracommando's. Dan zal hij wel schrik krijgen, ons vader.

Ramses Twee meisjes en een kleine jongen zijn ineens verdwenen. Dat kan met mij ook gebeuren, zo ineens. Dat vertelde de moemoe. Ze hadden van hun moeder centen gekregen om ijskroom te kopen. Heel veel mensen hebben ze gezien, ze stapten schoon

op 't voetpad, hand in hand, de oudste het geld, stevig in haar hand geklemd. Zoals ik dat ook altijd doe.

De mevrouw van de ijskreeuwinkel heeft ze het laatst gezien, maar ze hebben niks gekocht. Ze waren ineens weg. En iedereen heeft ze gezien, wel 76 mensen.

De juffrouw van één van de kinderen had geglimlacht toen één van de meisjes naar haar keek. Ze dacht dat zij naar haar glimlachte. Maar het was naar iemand anders. Naar een man in een zwarte anorak, met een kale kop en een valse glimlach. Dat vond ze raar. “Moet ik haar morgen iets zeggen?” had ze zich afgevraagd. Het is nooit goed als ge een juffrouw tegenkomt buiten de school. Alsof ze u bewaken.

Justine Dat is allemaal gelogen. Al die mannen met een zwarte anorak zitten in de gevangenis. De generaal heeft daar voor gezorgd. Dat is de vader van mijn beste vriendin en de strafste vader die er bestaat. Uw moemoe liegt, ze maakt u bang.

Ramses Ik ben bang. Ik kom die kinderen elke dag tegen in mijn droom. Ik ben dan zelf dat jongetje en ik beleef fantastische avonturen. Ik heb centen voor honderd ijskreeums, het regent en de meisjes dragen zwarte anorakken. De moemoe wil niets meer vertellen. Ze hoort nooit wat ik zeg. En ze heeft zelfs geen goesting om nog iets uit haar duim te zuigen.

Justine Amai die vaas. Ons vader vond die echt wel lelijk. Kom Ramses. Doen we het licht uit? Zien wie er het eerst bang is?

scène 2

Bij Ramses. Eline heeft de kettingzaag vast.

Shanya Hoe zet ge dat aan?

Ramses Wat doet gij in mijn hof?

Shanya Hoe zet ge dat aan?

Ramses Blijft daar af! Dat is nog van mijn vader geweest!

Shanya Hoe zet ge dat aan?

Ramses Aan een koordje trekken, ineens, heel hard.

Shanya Doet dat dan.

Ramses Dat mag ik niet.

Shanya Van wie? Wie zegt dat dan?

Ramses De vava.

Shanya Zijt gij bang van hem?

Ramses Nee.

Shanya Dus.

Ramses Het mag niet.

Shanya Broekschijter. Seut.

Ramses Ik ben geen seut.

Shanya Doe het dan. *Blijft wachten.*
Janet! Ah hier, een knopke.
Shanya zet de kettingzaag op. Justine op.

Justine Maakt gij maar dat ge weg zijt! Wie denkt gij wel dat gij zijt?

Shanya Ik ben het meiske dat iedereen zoekt. De verdwaalde prinses.
Shanya loopt rond met de draaiende kettingzaag, de anderen deinzen verschrikt terug.

Justine Zet dat afl Direct. Ge moet een helm en een bril dragen voor zoiets. En oorstopkes.
Anders vliegt uw kop eraf. En ge moet antisliphandschoenen aandoen. Als ge hem laat vallen zijn mijn voeten eraf.

Shanya Blijf nog even staan. Niet vallen. Ja, zo. Ik leg hem neer. Voor uw voeten. Niet achteruit gaan. Ja, zo.
Ze legt de kettingzaag voor de voeten van Ramses en Justine.
Ik ben Shanya. Ik ben een verdwenen meiske. Maar ze kennen mij niet. Er bestaan geen foto's meer van mij. Dus kunnen ze geen affiche maken.
Nu zijt gij mijn vrienden. Voor eeuwig en altijd.

FILM 2 VERTREK PEUTER UIT HUIS, INSTAPPEN IN AUTO

scène 3

In het bos. Ramses en Justine spelen met spelden en wormen. Justine prikt een worm op, prikt dan in Ramses zijn arm.

Ramses Au. Wat doet gij nu?

Justine Dat is het spel. Als ik één worm heb opgeprikd met mijn speldje, dan mag ik u prikken.
In uw armen of in uw benen. Als gij dan 'au' roept, dan mag ik nog een keer.

Zij prikt Ramses nog een keer, in zijn been.

't Is aan u!

Ramses doet nu hetzelfde. Hij prikt de eerste keer hard. Justine slaakt een kreet. De tweede keer houdt ze zich sterk.

Soms is 't precies alsof ik helemaal niks voel.

Ramses Soms doen de mensen alsof ik er helemaal niet ben.

Shanya komt aanlopen met een muis.

Justine Gij weer! Waar komt gij eigenlijk vandaan?

Shanya Ik kom van de maan.

Ramses Ik kom ook van de maan.

Shanya Ik heb u daar anders nog nooit gezien.

Ramses Zij komt ook van de maan. Maar ze weet dat nog niet.

Justine Zwijgt, onnozelaar. Die zit in zo'n tehuis.

Shanya Die beesten graven gangen. Alle huizen gaan instorten. Alle straten zakken weg. Gelijk een aardbeving.

Justine Moet gij niet in uw tehuis zijn? Bij uw namaakmoeders?

Shanya Ik moet nooit nergens zijn.

Ik moet de wereld redden van ongedierte.

- Ramses** Wat gaat ge doen met die muizen?
- Shanya** Opensnijden, de beentjes eruit halen, drogen en in een speciale bokaal bewaren.
- Justine** Alleen maar muizen? Alleen maar kleine beestjes met kleine ogen. Waarvan ge niet eens kunt zien of ze wel echt naar u kijken.
- Shanya** Ik kan alle dieren doodmaken. Kikkers die verplettert ge tot moes, eekhoorns die steekt ge in brand.
- Justine** Er zijn hier geen eekhoorns, hier in 't stad.
- Shanya** Dan denkt ge. Eén van die muizen is eigenlijk een eekhoorn zonder staart.
- Ramses** Hebt gij een eekhoorn in brand gestoken? Toen hij nog leefde?
- Justine** Ze liegt. Al die muizen hebben een staart.
- Shanya** Venijnige dieren, dat is lastig. Gelijk katten, of nog erger, honden. Dan moet ge zelf ook venijnig zijn. Een plan maken om ze dood te doen, traag maar zeker. Met vergif in hun eten. Rattengif. Of, als ge tijd hebt en een goed plaatske vindt, ze dood martelen. Eén voor één hun poten breken, of hun ogen eruit lepelen, of een stukske verbranden.
- Justine** Gij zijt ziek, daarom zit gij in een tehuis. Gij hebt zeker uw moeder doodgemarteld. Ik ben hier weg.
- Shanya** Muizen, die smijt ik het liefst tegen de muur, één keer, als 't niet genoeg is, twee keer of drie keer. Tot de hersenen eruit splashen. Als ze maar goed kapot zijn.
- Ramses** Waar hebt ge die gevonden? Zitten er geen microben aan?
- Justine** Blijft er af, dat mens is zot. Zot zijn is besmettelijk.
Telefoon Justine rinkelt. Telefoongesprek en gesprek tussen Ramses en Shanya lopen door elkaar.

Shanya Deze zat in een muizenval, op de zolder. Nek gebroken. Ze was al uitgedroogd. Gelijk een mummie.

Ramses Ik weet niet. Stinkt dat niet van binnen?

Shanya Muizen zijn stom. Te weinig haar en te weinig beentjes.

Justine Niet elke vijf minuten, mama.

...

Ge weet toch waar ik ben.

...

Met Ramses, zoals gewoonlijk.

...

Om zes uur, zoals altijd. Dat weet ik toch.

...

Nee, niemand tegengekomen.

...

Nee, geen mannen.

...

Nee, zeker geen zwarte anorakken.

...

Stuurt een SMS-ke om vijf voor zes. Als ge dat echt wilt.

Shanya komt aanstormen en zet zich tussen de twee.

Shanya De vijand nadert!!!

Justine Nee, ma, maakt u niet ongerust.

...

Dat was gewoon iemand dat ik ken.

Shanya Dag mama!

- Justine** Die kent gij toch niet.
En houdt nu op. Tot straks, ma.
legt telefoon in.
Zaag!
- Ramses** Welke vijand? Waar zitten die dan?
- Shanya** Overal, ge kunt ze niet zien. Maar ze zijn er.
- Justine** Kunt gij de kopstand? *Shanya doet het.*
Kom, Ramses.
Shanya in het water.
- Shanya** Ge doet uw ogen open. Ge ziet allemaal zwart. Ge zoekt naar een beetje licht. Maar het blijft zwart. Omdat het allemaal in uw neus en uw mond kruipt. Geen licht, geen lucht. Ge zoekt naar uw laatste woorden. Kan ik iets zeggen? Kan iemand iets horen?
- Ramses** Waart ge dan aan 't doodgaan?
- Shanya** Ik ga heel rap dood. Ge kunt u maar beter voorbereiden. Ge moet iets zeggen dat indruk maakt, iets dat het leven van uw vrienden verandert.
- Justine** Moet ik u er nog eens ingooien, zottin? Of gooide gij mij erin? Durfde gij dat?
Shanya en Justine in het water.
- Shanya** Gij hebt mijn leven gered.
- Justine** Dikke zever. Ik kan ook niet zwemmen.
- Shanya** Gij gooit mij erin en gij haalt mij eruit.
- Justine** Morgen nog eens?
- Ramses** Ik wil niet verdrinken. Dan hoort niemand wat ge zegt. Ik wil uit een boom vallen. Of

van het dak van ons huis. Op mijn rug. En met mijn mond open.

Justine Ik wil begraven worden in een open kist. Dan kan ik er nog uit als het moet. En dan strooit iedereen bloemen op mijn gezicht.

Shanya En zand.

scène 4

Shanya is hoog in een boom geklommen. Justine en Ramses kijken en geven commentaar.

Ramses Ze gaat springen.

Justine Ze is uitgebroken. Het paard is weer uitgebroken.

Ramses Ze is gevaarlijk. Ze heeft de juffrouw gestampt.

Justine Zie. Ze zwiert met haar haar. Ze gooit hare kop in hare nek. Ze stampt met haar voeten, met haar botten met ijzeren toppen. Ze snuift en ze hinnikt.

Ramses Ze zwijgt. Ze gaat springen.

Justine Springt dan, rotpaard. Springt dan toch. Waarom springt ge nu niet? Durft ge niet? Springt dan eh, springt dan!

Ramses Springt dan toch! Springt!

Justine Weer niks. Spijtig.

Ramses Gelukkig is ze niet gesprongen.

FILM 3 *AANKOMST BIJ SCHOOLPOORT, UITSTAPPEN UIT AUTO*

scène 5

Ramses en Justine, bij Justine. Wapenarsenaal.

Justine Ik mag niet weg. Hij heeft het gezien, ons vader. Hij heeft alles ontdekt.

Ramses De moemoe heeft geweend. Ze is bang van Shanya.

Justine Ons moeder weent elke avond.

Ramses Ze zijn ook bang van mij, denk ik. Omdat ik niks zeg. Ik heb niks te zeggen tegen hen. Ik wil alleen maar wegkruipen, in een hoekje van de kamer. Of in de kleerkast. Of in het kot in de tuin, achter de kettingzaag. Als ze om hulp roepen, blijf ik gewoon zitten.

Justine Ik mag geen oorlogsspeelgoed hebben, ik mag geen katapults maken, ik mag niet schieten op de kermis. Ik mag één model hebben van een Seaking-helikopter, dat is alles. Die helpen de gewone mensen. Of een Hercules-vliegtuig, die gooien voedsel naar hongerige Afrikanen. Maar als de vijand komt, dan gaan die Seakings en die Herculesen toch gewoon meevechten? Daar denkt hij niet over na, ons vader. De vader van mijn beste vriendin, dat is een echte, die werkt bij 't leger. Vroeger was hij paracommando, maar nu werkt hij aan een bureau want hij had last van zijn rug. Als ik, met mijn vriendinnen in 't bos wandel, gaat hij in een hinderlaag liggen en overvalt hij ons van tussen de struiken. "Daar zijn de Amazones!" roept hij dan. We schrikken dan heel hard, maar zo worden we dan ook wel heel sterk. Hij vecht dan met vijf van ons tegelijk. We hebben krabben en blauw plekken over heel ons lijf, en we zijn daar fier op, we laten die aan elkaar zien. En ook aan hem, hij knikt dan bewonderend, de generaal.

Ramses Dinosaurussen. Mijn grootvader en mijn grootmoeder zijn dinosaurussen. Die leven alleen maar om uit te sterven.

Justine De generaal heeft last van zijn rug, maar die laat dat nooit zien. Ik en mijn beste vriendin, wij kopen massa's straaljagers, en ook van die grote bommenwerpers. In zijn garage steken we die in elkaar. Als ons vader vraagt waar mijn zakgeld is, zeg ik gewoon dat ik alles opgesnoept heb.

Maar nu heeft ons vader ons leger ontdekt. Hij had mij naar mijn vriendin gebracht,

zozeged om mij een plezier te doen. En zij kwam fier laten zien hoe ze haar nieuwste vliegtuig geschilderd had. Een JSF X-35, ik weet het nog goed. Ze wist dat mijn vader dat verschrikkelijk vond. Ze deed het expres denk ik. En haar vader kwam er grijnzend bij staan. Die vaders hebben een halfuur op elkaar staan roepen. Ons vader heeft hem vastgepakt en de generaal viel op de grond. Hij bleef liggen, hij greep naar zijn rug en riep om een ambulance. Sindsdien spreek ik niet meer met ons vader. Nu zit hij in zijn kamer, ons moeder heeft hem een stuk taart gebracht. En ik heb geen beste vriendin meer.

Ramses Shanya heeft gelijk. Het is oorlog. Zij zijn de vijand.

Justine Dat meisje is wel cool. Gij hebt een plan?

Ramses Nog niet helemaal.

Justine En?

Ramses Alle vijzen in huis een beetje losdraaien. De keukenkast valt open en heel de keuken vol suiker en koffie. In de living vallen de boeken uit de kast. Eén na één en onverwacht. Juist naast de moemoe, ze schrikt zich een hartinfarct.

Justine De ijskast hoger zetten. Al hun eten bevriest. Of juist lager zetten, alles beschimmelt. Niks is nog lekker en de GB is dicht. Alleen nog vieze pizza's van de nachtwinkel.

Ramses Draaien aan de knopkes van de radiatoren. Dan komt er lucht in, alles begint te kloppen, er drupt water uit, en ze krijgen het niet meer warm. Precies een spookhuis.

Justine Alle confituurpotten een beetje losdraaien. Ze vallen uit hun handen als ze een boterham willen smeren. Alles plakt en overal glassplinters.

Ramses De zekeringen saboteren. De broodrooster ontploft, of de waterkoker. Erger nog, het wasmachine. Erger nog, de TV. Niemand zal denken dat wij met de elektriciteit kunnen spelen.

Justine Rattenvergif in het eten van de hond. En hem aan de waslijn hangen, 's nachts.

Ramses Uw huis of mijn huis?

Justine Ik ben al begonnen. Deze nacht heb ik alle meubels anders gezet. Schrik dat ze hadden!
Precies een huis met een zenuwinzinking.

scène 6

Shanya Mijn ouders zijn een schitterend verhaal. Twee schone en verstandige mensen, liefde op het eerste gezicht. Ze willen veel kinderen, zeker acht. Ze kopen een groot kasteel, het is vervallen maar mijn rijke grootvader betaalt alles. Hij betaalt altijd alles.

Mijn oudste broer en mijn oudste zus worden geboren, vlak na elkaar. Heel de familie komt ze bewonderen, er is altijd veel volk in het kasteel, in alle kamers nonkels en tantes, neven en nichten, en ook die hun vrienden. De vakanties duren lang en ze zijn vliegensvlug voorbij. Mijn andere zus wordt geboren, en niet veel later ben ik er. Mijn oma is ongerust, want de zus van mijn moeder heeft een mongools dochtertje. Maar het blijft feest, bijna het hele jaar door. Dat hebben ze later verteld, want ik was te klein. Ik heb er nooit niks van gemerkt.

En dan is weer een kind op komst, het vijfde. Mijn moeder voelt zich heel slecht, de baby stamp al in haar buik vanaf de derde maand, en dat kan eigenlijk niet. Er wordt een monster geboren, een jongen, veel te zwaar, veel te veel rimpels, veel te veel lawaai. Het monster groeit en groeit, op zijn achttien maanden breekt hij de spijlen van zijn bedje stuk, als hij drie jaar is wurgt hij de kat. Er komt niemand meer logeren, iedereen heeft schrik van hem.

Mijn oudste broer en zus gaan naar een chique kostschool aan de andere kant van het land, de grootvader betaalt graag en in de vakantie mogen ze mee op zijn zeiljacht. Het kasteel is veel te groot geworden. 's Avonds komen er rare gastjes langs, met leren vestjes, een motorbende zonder moto's. De enige vrienden van het monster, ze kijken naar video's waar iedereen op iedereen zijn geweren leegschiet. Mijn andere zus gaat bij haar tante wonen, die heeft een schattig mongooltje, en dat is dicht bij haar school, zogezegd.

Ik blijf alleen achter, mijn ouders durven mij niet meer aanraken. Ik interesseer mij voor rare dingen. Voor roofridders, voor middeleeuwse marteltuigen en Latijn. Ik ben gevaarlijk, ik schrijf gedichten op de muren met het bloed van geslachte konijnen. Ik zoek ruzie met mijn monsterlijk broertje en zijn achterlijke vrienden. Hij begint dan te wenen en hij slaat iets kapot. Mij kan hij niet slaan, hij is veel te lomp. Mijn ouders geven mij altijd de schuld, heel gemakkelijk. Op een dag wordt dat te veel. Ik neem een bad in de drinkbakken van de paarden, ik schrijf nog een gedicht op de muren, ik maak nog wat konijnen dood, voor onderweg. Ik steek een vuurtje aan en ik vertrek.

Nog altijd weet niemand wie ik eigenlijk ben. Ik ben een lastig kind, ik draaf maar door.

scène 7

Ramses en Shanya bij Ramses.

Shanya Zijt ge de kleren van uw zuster aan 't aandoen? Of speelt ge met haar barbies? Mag ik het daarom niet zien?

Ramses Gij denkt dat ik nog een kind ben?

Shanya Zijt gij dat dan niet?

Ramses Nee, ik ben een walvisjager. Er hangt vlees te drogen, in lange repen. Het stinkt, en alleen ik kan ertegen.

Shanya Hebt gij daar iemand verstoppt? Uw Mongoolse zuster misschien. Dat stinkt hier verschrikkelijk! Ge hebt gelijk. Maar niet naar walvissen.

Ramses Gij denkt echt dat gij alles moogt. Gij trekt u van niemand of niks iets aan.

Shanya Wat zit er in dat stinkend dozeke hier?

Ramses Die cactussen zijn er om mij te beschermen als ik slaap.

Shanya Maar echt goed werkt het toch niet, precies. Ik heb niks gevoeld.

Ramses Dat werkt alleen maar 's nachts.

Shanya En dat dozeke?

Ramses Daar zit een engeltje in, met gouden vleugeltjes. Vroeger stond dat beneden op de schouw, bovenop een porseleinen pilaartje. Tot de vava het midden in de nacht omver heeft gelopen. Hij was aan 't slaapwandelen, zei hij. Durft het niet opendoen!

Shanya Een vogeltje! Nog niet lang dood precies, een dag of vijf denk ik. Ramses, als ge beesten dood doet, dan moet ge die niet bijhouden. Dood is dood, en dat moet verdwijnen. Voor altijd. Die stank gaat hier nooit meer weg. Of is dat de bedoeling?

Om uw grootouders voor altijd weg te jagen? Dan is het goed.

Ramses Het is niet dood. Kijkt naar die wormpjes. Kijkt naar die schimmels. Het ziet er elke dag anders uit, dan is dat toch niet dood!

Shanya Hoelang gaat ge dat nog bijhouden?

Ramses Tot ik een grotere vogel kan vangen.

Shanya Echte doden zien er helemaal anders uit. Ze laten die ook nooit in de zon liggen. Ze zouden nogal stinken, die grootouders van u. Riekt ge nog niks? Zoudt ge eens niet gaan kijken?

FILM 4 *MOEDER HAALT GELD AF, PEUTER DRENTTELT ROND PAALTJE, DAARNA LOPEN ZE SAMEN WEG*

scène 8

Justine en Shanya, in een 'mortuarium'.

Shanya Ge ziet niet meer of het een man of een vrouw is. Zeker als ze oud zijn. De vrouwen hun borsten zijn slap, de mannen hebben vette kwabben gekregen. Meestal toch.

Justine 't Is hier wel koud, in zo'n mortuarium!

...

Kent gij hier iemand?

Shanya Ik ken ze hier allemaal. Elke avond kom ik binnen langs de nooduitgang. 't Is hier heel rustig. Niemand wilt hier iets van mij. Ga maar dicht. Ze bewegen toch niet. Ge durft niet, eh!

...

Ge durft niet, eh!

...

Komt er eens aan, precies plasticine. Alleen de kop is keihard, zonder rimpels. Ook als ze negentig jaar zijn.

Justine Ze hebben wel heel lange nagels aan hun tenen. En hun haartjes staan recht, ze bewegen. Die zijn buik daar, die trilt een beetje. Ik ben hier weg!

Shanya Ze zijn dood. Echt dood, voor altijd. Veel te oud geworden, helemaal uitgestorven. Ge kunt ze aanraken, zonder problemen. Etalagepoppen zien er meer uit als echte mensen, lijken zijn niet meer echt. Komaan.

Justine Ik ben hier wel al geweest. Ik ben hier bijna geweest. Ik had mij verstikt in een wortel. Ik was helemaal wit geworden. Ons mama heeft mij op tafel gelegd en mijn handen gevouwen en ze wou mij juist buiten dragen. Ik ben toen beginnen hoesten, precies Sneeuwwitje in haar glazen kist.

...

En nu gaat hij recht springen, zeker?

Shanya Dat gebeurt alleen in griezelfilms. Die lijken gaan alleen maar stinken. Als we de frigo afzetten.

- Justine** Ze springen wel recht. Ze drinken het bloed van meisjes zoals wij. Wij hebben ze wakker gemaakt. Mijn hand blijft daar voor altijd instaan en zo kennen ze mij. Niet dat ik schrik heb. Maar misschien maakt de politie hiervan vingerafdrukken.
- Shanya** Al die triestige kinderen en kleinkinderen hebben die lijken op hun voorhoofd gekust. Dat is veel viezer.
- Justine** Ge weet niet waar ge aan begonnen zijt.
- Ramses** Ik heb gedroomd dat mijn grootouders dood zijn.
- Shanya** Als ze dood zijn dan liggen ze zeker hier.
- Justine** Zij kent iedereen hier..
- Shanya** Dat is iets anders is dan een dood vogeltje, hé Ramses.
Wij gaan de frigo uitzetten en dan stinkt het overal. Ze gaan openbarsten en hun ingewanden vliegen alle kanten uit.
- Ramses** Ze zijn doodgegaan om van hun zorgen af te komen. Nu hebben ze geen vijanden meer.
- Justine** Hij gaat precies zijn mond opendoen.
- Shanya** Heel de stad zal weglopen van de stank. Erger dan walvissen. De vijand slaat op de vlucht.
- Justine** Ik ben hier weg.
- Ramses** Alles is stil. Ik hoor niks. En dan zijn er insecten. Kleine vliegjes, maar ze worden altijd groter. Ze komen uit hun hoofd. Uit hun haar. Uit hun ogen, uit hun oren. Ze zoemen, altijd meer, oorverdovend. Ik probeer weg te vluchten. Dan struikel ik, of ik glijd uit. Het is heel vies en het doet veel pijn.

Shanya En dan komen ze moeten met bulldozers, en met allemaal witte maskers op hun gezicht. Of er gebeurt helemaal niks en dan zijn wij de baas.

Ramses En dan wordt ik wakker. Ik doe het licht aan en ik doe het weer uit.

Shanya Justine, komt gij nog?
En gij moet morgenvroeg wel kijken of uw grootouders wakker zijn, Ramses.

Justine Morgen nog eens?

FILM 5 *TIJDENS SCÈNES 9 TOT 12: PARKEERGARAGE, SCÈNES IN WINKELCENTRUM (AANKOMST, LIFT, SPEELGOEDWINKEL, PRÉMAMAN, ONTVOERING, SPLIT-SCREEN ONTVOERING EN VERTREK, SPOORWEG)*

scène 9

In het winkelcentrum. Ramses en Justine maken ruzie.

Ramses Gij zijt met haar naar de andere kant van de stad gefietst! Gij zijt over de prikkeldraad bij de kazerne gekropen! Gij zijt ingebroken in de paardenstallen van de politie! Omdat zij zegde dat gij dat moest doen! Ze is zot, weet ge nog? Zot zijn is besmettelijk!

Justine Gij durft niks! Zelfs geen salamander dood doen! Gij valt van de trappen van de spoorbrug, met uw triestig fietske en gij gaat wenend terug naar huis. En trouwens, zij is mijn vriendin en gij moet niet altijd zo achter ons aan lopen. Gij zijt zo saai dat ik soms vergeet dat gij hier staat. Ik kijk en ik zie niks.

Ramses Ik ben binnen gebroken in de kamer van mijn zuster en ik heb haar dagboek gepikt. Ge wilt niet weten wat daar in staat. Ze weet dat ik het verstoep heb, maar ik zeg niks. Ik weet nu alles over haar en ik kan dat aan iedereen vertellen, als ik wil. Zij heeft mijn bloed geproefd. Ik heb haar ziel gestolen.

Justine Ik ga morgen ook niet naar school. En overmorgen ook niet.

Ramses Ik ga de hele week niet. Dat heb ik beslist.

Justine Ze gaan u zoeken.

Ramses Ze gaan u ook zoeken. Maar mij gaan ze niet vinden. Nooit.
Shanya op.

Shanya Wat hebt gij daar vast?

Ramses Niks. Dat is van mij.
Justine pakt het dagboek af en geeft het aan Shanya.

Shanya *leest*
“Ik stond weer tegen de muur geleund zoals alleen ik tegen de muur kan leunen. In mijn spannende jeans en met mijn haar voor mijn ogen. Zeg eens iets tegen mij. Alstublieft!” Hebt gij dat geschreven, Ramses?

Ramses Nee, dat is van mijn zuster.

Justine Hij zegt van niet, maar ik denk van wel.

Ramses Geeft dat terug! Ik mag dat alleen lezen.

Justine Dat zeggen ze allemaal. Gij moogt gij juist niks lezen.

Shanya Hier, nog zo'n schone. "Sara ziet mij niet meer staan sinds ze op Joris is. Mij laten stikken voor zo'n pretentieuze zak. Omdat hij duur kleren krijgt denkt hij dat hij alles mag. Ik breng morgen een schaar mee naar school. Tijdens de turnles knip ik zijn broek en zijn dure trui kapot. En ik pis in zijn nieuw schoenen. Sara is mijn vriendin. Maar als Thomas op mij wil zijn, dan mag Sara Joris hebben..."

Ramses Ziedewel, 't is van mijn zuster.

Shanya Dat zou een goeie vriendin voor mij zijn. Gaan we daar eens naartoe, Justine?

Ramses Mijn zuster walgt van u.

Shanya geeft het dagboek aan Justine.

Justine "Onze Ramses heeft rare vrienden. Zoals dat meisje met de kettingzaag. Ze sneed bijna allemaal ons voeten eraf. Ze is vies, ik snap niet wat Ramses daarin ziet. Maar dat is zijn probleem. Tegen mij moet ze niets zeggen."

Shanya Dat wil ik nog eens zien.

Dagboek valt.

Ramses Stommerik!

Justine Dat was niet expres.

scène 10

Elders in het winkelcentrum. Ramses, Justine en Shanya geven commentaar op de omgeving.

Shanya Die daar zit heel de tijd naar u te kijken.

Ramses Wijst zo niet. Dat is ze, dat is mijn zuster. We hebben een vredesverdrag. Ik mag naar haar kijken maar niet met haar praten, en zij niet met mij. Ik mag een gezicht naar haar trekken, maar ik mag niet wijzen, en zij niet naar mij. We glimlachen alleen naar elkaar als er niemand in de buurt is.

Justine Schminkdozen. Dikke vette trutten. Ze kijken maar ze willen ons niet zien. Awel, wij zien ze ook niet. Ik heb een heel klein katapultje, ik kan in haar oog mikken.

Ramses Niet doen. Ze heeft mij al gezien.

Justine schiet.

scène 11

In een winkel met schaalmodellen.

Shanya We bouwen honderd van die vliegtuigen. Daarmee bestormen we de vijand. In zijn oren, in zijn ogen, in zijn mond, in zijn neus, in zijn navel en in zijn gat. Die hebben keischerpe punten vanvoor. Die zijn dodelijk.

Ramses Goed schilderen, met de juiste verf, in de juiste kleuren. En als er nog verf over is, dan beschilderen wij onszelf in oorlogskleuren.

Justine ‘Niet meer dan twee kinderen tegelijk’ staat er op de deur. Ramses, gij moet weg.

Shanya Eerst nog wat pikken.
Ze nemen een potjes verf mee.

scène 12

In een winkel met babyspullen.

- Justine** Hier valt niks te zien. Papflessen en kinderwagens.
- Shanya** Ik heb een klein broertje.
- Justine** Waar zit dat dan? Ook in een tehuis.
- Shanya** Ik wil een klein broertje.
- Justine** Ik een grote. Om harder terug te slaan. Ge moogt onze kleine hebben, ik moet die toch altijd meesleuren.
- Ramses** Kijkt rond u. Kinderen genoeg. Pakt er dan één!
- Justine** Te klein.
- Shanya** Ik wil er één zonder moeder. Ik wil er zelf voor zorgen. Ik kan dat. Als hij maar niet teveel weent.
- Ramses** Mijn zuster heeft mijn wieg omgegooid, toen ik klein was. Ze heeft nog nooit zoveel slaag gekregen.
- Shanya** Ik wil een leger van kleine broertjes. En als ze kunnen lopen moeten ze ook direct leren paardrijden. Of op pony's.
- Justine** Kom, we gaan ze pakken. We kunnen ermee doen wat we willen, want ze vergeten alles direct, die mannekes.
- Ramses** Eerst de moeders weggagen.
- Justine** Dat is niet nodig. Die kleine mannen lopen vanzelf weg. Daar is een moeder aan het roepen. Wij zien haar kind, maar zij niet.
- Shanya** Komaan, Ramses. Gij zijt de jongste, gij ziet er het braafst uit. *Ze pakken een kind mee.*

scène 13

Shanya en Justine wachten ongeduldig op Ramses.

Shanya Als de Ramses niet komt, dan hangen we. Ze hebben een heel leger bijeengebracht. Overal zwaailichten, sirenes en gevaarlijke honden. Maar ineens zijn ze gestopt.

Justine Ons moeder weende als ze mij zag. Ik moest al mijn kleren uitdoen. Dat vraagt ze anders nooit. Weet zij iets? Is ze bang dat ik slaag krijg van ons vader? Omdat er bruin en rood op zit?
Ik heb het fotoalbum gepakt en ik ben rap weggelopen.

Shanya Hebt gij stekskes bij?

Justine Nee, ik moest rap zijn.

Shanya Zou de Ramses stekskes bij hebben?

Justine Is dat nu belangrijk?

Shanya Het fotoalbum. We moeten het verbranden.

Justine Nee, nee. Dat is van mij. Dat is alles wat ik heb. En dat helpt juist niks.

Shanya Het moet niet helpen. Het moet pijn doen. Wij moeten weten dat het de vijand pijn doet. Nu nog niet. Maar later, als ze niet meer zo bezig zijn met verdwenen kindjes. Als ze willen zien hoe goed het was, vroeger, toen alles nog goed was.

Justine Ge zult het wel van mij moeten afpakken.

Shanya Alles. Ik wil alles verbranden.

Justine Zonder stekskes zeker. Ge kunt ze in stukskes scheuren. Die van mijn broer dan. Daar staan alleen maar blijtsmoelen op.. Die van mijzelf houd ik bij.

Shanya En uw vader? En uw moeder? En uw peter en uw meter? Toen ze nog jong en schoon waren? Mag ik die hebben?

Justine Gij moogt juist niks hebben.

scène 14

Zelfde plek, even later. Ramses arriveert, hijgend.

Shanya Ze hebben u laten gaan.

Ramses Ze weten niet dat ik weg ben. Ik heb de muziek op mijn kamer laten opstaan. Ik ben door het raam geklommen. Ik heb stekskes bij.

Shanya En daar gaan we mee overleven? Met één dooske stekskes? Morgen zult gij duiven moeten gaan vangen, om op te eten.

Ramses steekt een paar lucifers aan.

Stopt daarmee! Straks hebben we helemaal niets meer!

Justine Ze wil mijn foto's verbranden.

Ramses Hadden we dat niet afgesproken?

Justine We hadden niets afgesproken. Ik wil alleen dat ze bang zijn. Ze zijn nu al bang. Zo bang als ik nog nooit gezien had.

Shanya Ze zijn bang van ons. Ze weten niet waar we zijn of wat we aan het doen zijn. Die stekskes, Ramses! Vóór dat ge ze allemaal hebt opgebrand.

Ramses geeft de lucifers. Shanya gooit de foto's die ze van Justine kreeg in het vuur.

FILM 6 STROBOSCOPISCHE BEELDEN VAN HET FORENSISCH MATERIAAL

scène 15

Shanya met het fotoalbum van Justine.

Shanya Ik ben zeker dat er een foto instaat van mijn broer. Een monsterlijk manneke, verrimpelde kop en veel te grote ogen. Hier, dat is hem.

Justine Nee, dat is niet waar. Dat is die nonkel die mij altijd meenam om op de rotsen te gaan klimmen in de Ardennen. Met koorden en bottinen. Hij is van zo'n rots gevallen. En voor zijn doodsprentje was er alleen maar die foto, met een verrimpelde kop.

Ramses Dat is mijn moeder, dat is mijn vader. Ergens op vakantie, toen ze nog niet zot waren. Maar ze zien er ook niet echt gelukkig uit. Mag ik die bijhouden, Justine?

Justine Dat is mijn moeder! En mijn vader! Ge pakt ze niet van mij af! Niemand pakt ze van mij af! Zeker gij niet!

...

Ik haat die foto. Ik kijk naar hun alsof ik ze graag zie. Ik haat alle foto's waar ik op sta. Ze moesten mij gerust laten. ik ben altijd lelijk. Zweet, of zand of ijskreeem op mijn gezicht. Verschrikkelijk.

Shanya Zweet, zand of ijskreeem op mijn gezicht. Verschrikkelijk.
Shanya en Justine vechten.

Justine Nu hebben ze ons gehoord.

Ramses Wie zou er ons hier zoeken?

Justine Iedereen is aan 't zoeken. Iedereen is de vijand. Mijn vader heeft mijn oorlogsvliegtuigen én mijn soldaatjes allemaal, allemaal begraven in de tuin.

Shanya Ze zullen rechtstaan, ze zullen verrijzen uit de grond en uw huis in brand steken. Met uw vader erin. Uw moeder is nog juist kunnen vluchten. Niemand zal nog naar u zoeken. Ge komt mee met mij, naar een tehuis. Ver hier vandaan, waar niemand ons kent. Ramses, gij komt ook mee. We nemen de tram, dan de bus, dan de trein. We gaan apart, en we zien elkaar ginder. In een andere stad. Ons klein broertje zal er ook zijn. *De scène licht op, ze zijn gevonden.*

scène 16

Ondervragingen.

Shanya *[Is die anorak van u?]*

Nee, die anorak is niet van mij.

[Anderen zeggen dat die wel van u is]

Alle anderen liegen. Ik draag nooit een anorak. Zeker geen smerige anorak.

Ramses *[waar?]*

In het bos. In het park.

[wanneer?]

Heel de dag.

[anderen zeggen dat ge 's avonds thuis waart]

Nee, we zaten daar zonder eten en zonder drinken.

[waart ge van plan daar heel de nacht te blijven?]

Ja, we wilden daar ook de volgende nachten blijven slapen.

[Had ge ergens schrik van dat ge niet naar huis wilde komen?]

Nee. Heel even maar. Toen we sirenes hoorden.

Shanya *[En van die verfspatten weet jij ook niks?]*

Nee, ik speel niet met verf.

[Hoe is die daar dan opgekomen, per ongeluk soms?]

Nee, die is daar ook niet per ongeluk opgekomen.

[Hij is dus toch van u?]

Dat zeg ik niet. Ik zeg dat ik geen anorak heb. Ge probeert mij dingen te doen zeggen.

Dat doet iedereen al, al heel mijn leven.

En ik maak geen straaljagers, ik schilder geen soldaatjes.

[Hoe weet jij dat dat verf voor modelvliegtuigjes is?]

Voor vliegtuigskes, of voor modeltreintjes. Ik zeg zomaar iets. Met zo'n kleur schildert ge zeker uw slaapkamer niet. Alleen als ge zot zijt schildert ge uw slaapkamer in 't goud.

Zot of speciaal.

[Weet jij dat uw vrienden u een zottin noemen?]

Welke vrienden noemen mij een zottin? Ik heb geen vrienden. Ze liegen!

[Ze zeggen dat jij van alles in brand steekt]

Ze liegen! Ik steek niks in brand, alleen rommel. Viezigheid die niemand meer wil.

[En dat gij ook soldaatjes in brand steekt, omdat ze de vijand zouden zijn.]

Soldaatjes in brand steken? De vijand in brand steken? Ik zou willen dat ik het kon, of dat ik het durfde. Alles is gelogen!

[Ze zeggen anders dat gij wel veel durft]

Zij durven bijna niks. Dan denken ze gemakkelijk dat ge zelf veel durft. Zij zijn alleen maar slap.

[Wie? uw vrienden?]

Ge probeert mij weer iets te doen zeggen. Ik ken geen andere kinderen. Ik neem soms iemand mee naar het park. Om iets onnozels te doen, of iets spannends. Maar die zie ik daarna bijna nooit terug.

[Omdat uw spelletjes te gevaarlijk zijn?]

Zij vinden mijn spelletjes misschien gevaarlijk, de schijters. Ik niet. Er is nog nooit iets gebeurd.

Justine *[Weet ge waar uw andere vriendin is?]*

Welke vriendin? Ik heb geen vriendin. Ik heb geen vriendin meer.

Shanya *[Probeert ge niet alles te minimaliseren?]*

Wat is dat, ‘minimaliseren’? Wilt ge zeggen dat ik lieg? Dat ik iets zou weten over iets ergs en dat niet wil zeggen? Dat ik iets weet over al die kinderen die verdwenen zijn?

[Misschien wel, ga maar door?]

Waar moet ik over doorgaan? Ik zal u eens iets vertellen. Wij hangen in het winkelcentrum rond. Wij stelen van alles in de winkels, wij stelen verf, en vliegtuigjes, en soldaatjes. Wij maken de moeders bang en die gaan er dan vandoor met hun kinderen. Wij spelen met die kindjes alsof ze pluchen beren of versleten barbiepoppen zijn. Wij pakken kindjes mee en we laten die dan achter. Wilt ge dat horen? Wel, ge hebt het gehoord. Maar niemand van ons heeft er iets mee te maken.

[Wie zijn Justine en Ramses?]

Justine en Ramses, dat zijn gewoon kennissen. Hij is gaan wandelen met een klein kind, hij wou gaan wandelen tenminste, maar dat kind wou niet. En zij heeft een fotoalbum gepikt en alle foto’s in brand gestoken. Haar moeder is nog altijd aan ’t wenen. En als ge wilt vertel ik nog een ander verhaal. Want dat is al wat u interesseert, toch? Iemand die u een verhaal vertelt, zodat ge uw boeken kunt sluiten. Zodat ge naar huis kunt en aan uw eigen kinderen kunt zeggen dat er geen gevaarlijke kinderen meer rond lopen.

Zodat zij kunnen zeggen dat hun vader een held is. Dan kunnen ze voor altijd alleen nog maar schone dromen dromen.

Ramses Het was heel lang heel stil, en we gingen traag terug naar de sporen. We zagen hem liggen, maar we kwamen niet dichtbij. We zijn weggevlucht, weg van de sporen. En toen hoorden we dat gehuil. Dat moest van hem zijn. Hij was niet dood. Hij riep naar ons, hij riep naar zijn mama. Hij stond recht. Hij had van die grote ogen. Ogen zo groot als die van Dragonball Z. Wij liepen door en we vielen over ons voeten. Hij krijste en wij krijsten. Om hem niet meer te moeten horen. Ik ben gestopt en ik heb even gezwegen. Hij was nog altijd op zijn mama aan het roepen. De meisjes waren verdwenen, ik ben alleen naar huis gegaan. Met een beetje bloed op mijn kleren, mijn eigen bloed, ik was geraakt door een vallende baksteen. We hebben hem niet aangeraakt. We hebben hem geen pijn gedaan. We zijn weggelopen omdat we zijn geroep niet meer konden verdragen. Alleen daarom. Niet omdat wij iets met hem zouden gedaan hebben. Hij leefde nog, op dat moment. Dat heb ik gezien. Daar ben ik zeker van.

Maar ik zie aan uw ogen dat ge mij niet gelooft.

Shanya *[Ik denk dat ge meer waarheid vertelt dat ge beseft. Uw vrienden hebben alles toegegeven.]*
Wat hebben ze toegegeven? Er valt niks toe te geven. Alleen dat ze mij wilden terugzien, elke dag. Ik wou dat niet.

[Ge weet dat ge gaat opgesloten worden.]
Opsluiten? Ik ben al heel mijn leven opgesloten. Maar ik ben ook altijd weer ontsnapt.

scène 17

Na onderraging

Ramses Ga ik u nog terugzien?

Justine Waarom niet?

Ramses Weet gij waar ze naartoe is?

Justine Ze moet haar plan maar trekken. De zottin.

Ramses Gij hebt toch ook alles gezien.

Justine En dan?

Ramses En ge zijt er ook aangekomen.

Justine En dan? Wat wilt ge zeggen?

Ramses Niks.

Justine Jawel.

Ramses Dat ge beter niet te veel zegt.

Justine Er valt niks te zeggen. Waarover trouwens? Hebben ze u al verteld waarom wij hier moeten blijven. We hebben alleen maar wat vuur gestookt. En we zijn een paar dagen niet naar school geweest. Dat is alles. Een beetje spijbelen, een beetje luchtvervuiling. En er schijnt een kind verdwenen te zijn, nog één. Er is een zwarte anorak gezien.

Ramses Ze kunnen ons niet opsluiten. Kinderen mogen ze niet opsluiten

Justine Ik wil al lang geen kind meer zijn.

scène 18

Tien jaar later. Een chatsessie tussen de drie 'vrienden'.

Ramses We mogen hier toch niet zijn.

Shanya We zijn toch nergens. Gij zijt waar gij zijt, ik weet niet waar. Ik ben waar ik ben, gij weet ook niet waar. En Justine is nog ergens anders.

Justine Hoe zijt gij aan ons adres gekomen?

Shanya Heeft dat belang?

Ramses Zit gij nog in een gevangenis?

Shanya Ja, maar ik ben hier wel de baas. Ze doen alles wat ik vraag. Ik ben hier de slimste en de schoonste, en daarom durft niemand mij iets weigeren.

Ramses Ik studeer. Biologie. Ik heb bijna mijn diploma. Nog één jaar. En dan krijg ik werk.

Shanya Waar zit gij nu?

Ramses Dat mag ik niet zeggen.

Shanya In Australië zeker. Daar sturen ze alle criminelen naartoe. Kijkt maar goed uit. Ge hebt misschien een nieuwe naam, maar ge kunt u niet blijven verstoppen.

Justine Gij zult u ook moeten verstoppen, Shanya. Ge moogt niet meer denken aan wat er toen gebeurd is. Als ge eraan begint te denken, dan begint alles opnieuw. En veel erger.

Shanya Ik wil een lief en dan wil ik een kind. Dat is alles. En iemand die met mij komt praten. Iemand aan wie ik alles kan vertellen. Zonder dat die een rapport schrijft over mijn 'aanpassing aan de maatschappij'. Gewoon praten, en mij trakteren op lekker eten.

Justine Mensen van een krant hebben mij proberen te vinden. Maar ze mochten niet met mij praten. Ze wilden nochtans veel geld betalen.

Shanya Ze mogen bij mij langskomen.

Ramses Ze hebben mij nooit willen geloven.

Shanya Had gij dan iets anders verwacht? We waren groot genoeg om in de gevangenis te vliegen, maar te klein om naar te luisteren. Ze dachten dat kinderen zoals wij van een andere planeet kwamen.

Justine Ik zei dat ik iets aan zijn moeder wou vertellen. Toen zijn ze heel kwaad geworden. Ik heb het nooit meer opnieuw gevraagd.

Shanya Wat zoudt ge dan gezegd hebben?

Justine Wat er echt gebeurd is.

Shanya Wat is er dan ‘echt gebeurd’? Weet gij dat wel?

Justine Dat wij hem het laatst gezien hebben. Dat wij dingen naar hem gooiden, dat hij gevallen is. Dat hij bleef liggen en dat wij dan weggelopen zijn. En dat er daarna een trein kwam en dat we niks meer konden zien of horen.

Shanya Daarmee krijgen zij hun kind niet terug.

Justine Ik heb ook nooit aangedrongen. Ik ben het meeste ook vergeten. Er zijn sindsdien nog kinderen verdwenen. Terwijl wij in de gevangenis zaten.

Ramses Wij boeten voor al die verdwenen kinderen. Of ze nu in Engeland, in Frankrijk, in België of in Australië woonden. Er moet altijd iemand boeten, en terecht misschien. Ze wisten dat gij gevaarlijk waart, Shanya. Ze hebben u doen zeggen dat wij uw vrienden waren.

Shanya Waart gij soms mijn vrienden niet?

Ramses Ja, maar niet helemaal.

Shanya Morgen mag ik een paar dagen weg. Om een lief te zoeken, zeggen ze, terwijl ze mij uitlachen. Ze zijn jaloers.

Ramses Ik ga verder studeren. Ge moet niet meer proberen te praten met mij, Shanya.

Justine Met mij ook niet. Ik ga naar het winkelcentrum. Met mijn zoon. Morgen wordt hij drie jaar. Hij wil een klein vliegtuig, met oorlogskleuren.

EINDE